

Українська мова

Барвінок

Баба Килина була невеличка й тонка, на її темному обличчі життя залишило своє зморшкувате письмо, в очах випалило живий дух, і вони були подібні на дві бездонні криниці. Вона варила такий смачний борщ, що від нього не можна було одірватися.

Баба Килина пишалася своїм городом, на якому росли кущі барвінку. Здавалося, що він і взимку зеленіє, бо коли танули сніги, то на світ пробивалося його цупке зелене листя, не змучене холодом, не скалічене морозом. А коли повітря ставало по-материнськи м'яким і лагідним, то барвінок зацвітав так, наче небо бризнуло на землю живою своєю блакиттю, зацвітав так, немов дитячі очі землі дивилися на тебе довірливо. Баба гнівалася, коли зривали барвінковий цвіт. Вона взагалі ніколи не могла примиритися з тим, що квітку зривають.

Навіть на Спаса, коли з квітами просинаєшся, з квітами сідаєш за стіл і їси яблука, груші, вона не могла відщуратись од такого ставлення до цвіту.